

Felhörpintett verejték, aprólábú diszkóhercegnő, Blur és az adósságtörlesztés: Szigetpéntek

UA - 2013-08-10 16:14:48

MTI Fotó: Marjai János fotó: MTI Fotó: Marjai János

Perszeperse, tudjuk már a mantrát, a Szigetre nem a mélyreható koncertélményekért vonul ki az ember, hanem a pehelykönnyű bulikáért. De mi van, ha mégis kap egy kicsit az előbbiből? Hát marad a helyén az adott színpad előtt, és befogad. Pénteken volt is mit: az általánosan szerény idei line upból elsőre a !!! (aminek nevét úgy kell ejteni, hogy csk-csk-csk, mintha beszpídezve akarnánk eldobásra ítélt cigidekkel lejmolni) fellépését böktük ki, amely zenekarról azt érdemes tudni, hogy úgynevezett diszkópunkban utaznak, bármennyire is paradox műfajmegjelölés is legyen első látásra.

Nic Offer (MTI Fotó: Bruzák Noémi) fotó: MTI Fotó: Bruzák Noémi

Pedig valójában nem Black Flag számok stadionteknősítéséről van szó, hanem hogy emberek a színpadon az átlagosnál csak egy leheletnyivel széllelszembenisálóbbnak mutatják magukat, miközben postpunkos groove-okból tekernek ki táncolásra ingerlő, ritmikus, szellős, és gyakran szexuálisan felfűtött taktusokat.

Talp alól a viszketést

Ennek a kétezres évek közepén feltört zenei iskolának örökös trónfoglalója az azóta sajnos már feloszlott LCD Soundsystem, de a !!!-et sem kell féltetni, hiszen nem csak egy olyan frontemberrel van megáldva Nic Offer formájában, aki napjainkra átültetve hozza Mick Jagger excentrikus figuráját, de a mögötte álló zenekar is képes nagy bulit kanyarítani akár egy tikkasztó délutáni órában. (Mégiscsak [ilyen remek](#) dalokat írtak!)

Velük nem is volt baj, Offer azonban mintha túltolt volna valamit az előadás előtt, vagy nem aludt eleget, mindenesetre volt annyira erőtlén, hogy az kimarja a talpunk alól a viszketést, és egy idő után inkább már csak visszafogottan mosolyogva rugózzunk. Persze azért megdolgozott a gázsiért, pörgött, forgott, lejött mikrofonnal a közönség középebe, végül a pólójából a szájába csorgatta a

felgyűlt izzadságot.

Kicsi a nő, de elsöpör

Később, nyolc óra felé sikerült végre felélednünk, hála az A38 cirkusziás kialakítású, odabent pedig böhömnagy világító gömbökkel teleaggatott sátrának, pontosabban annak az apróságnak, aki épp kezdett alattuk: Little Boots nevét egy barátjától kapta, aki ezzel a kedves elnevezéssel utalt szokatlanul alulméretezett lábfejeére, az énekesnő azonban egy pillanatra sem feszengett, virágos lebernyegében szinte repkedett a deszkákon, és [ilyen hangulatos popdiszkóval](#) vett le mindenkit a lábáról, hogy vele együtt szálljon az endorfinfelhők között. Ha csak minden tizedik dal, ami szól a kereskedelmi adókon, ilyen lenne, már egy szebb országban élnénk!

Little Boots fotó: Nyugat.hu

Ugyanakkor a nap hivatalos csodája még hátravolt, bár a kezdés előtt már egy órával ott remegett a levegőben, néhány perccel előtte meg akkora embertömegben öltött formát a nagyszínpad előtt, amekkorát én talán még sosem láttam itt (a Prodigy-t most hadd ne számoljam). És hát Magyarország is fontos adósságot törlesztett a meghívásukkal. Nyilván mi mást is lőhetnénk most körbe ilyen emelkedett szavakkal, mint az együtttest, ami nélkül a britpop félkarú óriás volna, sőt, ami nélkül az angolszász gitárzenét nyilvánvalóan nem érte volna annyi hatás, és talán egészen más irányba indult volna el: Blur a Szigeten! Szigeten a Blur!

A lányok, akik fiúk, akik szeretik, ha a fiúk lányok

Bár hozzám a műfaji mérleg két fő szigetországi serpenyője közül inkább a zenekar nagy riválisa, az Oasis állt közelebb, talán azért, mert egy lakótelepen nőttem fel, ezért mindig jobban magaménak éreztem Gallagherék hitványkodó, proosztó hangvételt, de a Blur azért jópár olyan slágert adott nekem is a kilencvenes évek végén, akár csak tudat alatt, a Music Televisionön keresztül, ami szépen betéglázta magát a fejembe. A kezdő [Girls & Boys](#) erre rafkósan rá is játszott, erre nem lehetett nem elvigyorodni, és a mellettünk állóval egymás sörgőzős arcába kiabálni, hogy *always should be someone you really love*.

Damon Albarn farmerdzsekiben fotó: Rácz Gergő

Erős folytatás volt az 1991-es debütalbumról beemelt, első toptízes slágerükként jegyzett [There's No Other Way](#) is, ráadásul ereje teljében előadva - pedig Damon Albarn érthetetlen módon hosszúfarmerban és farmerdzsekiben toltta el a harmincpár fokban -, meg az ezt követő, a Sziget különböző nemzetiségeit pár percre dőlöngélő nosztalgiamasszává összeforrasztó [Beetlebum](#) is, hogy aztán ne könnyítsék meg a helyzetünket, és kicsit hátrarántsák a gyeplőt néhány olyan lassú, töprengős dallal, amik talán kimaradhattak volna, mert nem felajzott tízezres tömegek elé valók.

Még nincs vége?

De még mielőtt a sok félmeztelen fesztiválózó, akik beszélgetésekkel kezdték elütni az üresjáratot, unottan végleg elhagyták volna a terepet, Albarnék visszatértek a hangulattal, még ha annak művésziesebb húzásai nem is feltétlenül kedveztek egyes malacrészeg hordáknak - kivéve a ráadásblokkot is záró [Song 2](#)-t, amire persze mindenki jó alattvalóként ébredt fel és pattogott egy orbitálisat, még az is, aki addig legfeljebb csak a DiVino Bárban csapkodta felfelé a gallérját a pohár Irsai Olivérje felett (na jó, ők talán mégsem). Hiába, mégiscsak a kilencvenes évek egyik szuperslágere szólalt meg fél Óbudát megrengetve.

Viszont az is kiderült, hogy a zenekar előtt nem feltétlenül zsákutca fekszik, bőven van kapacitása arra, hogy ne csak a régmúltjából éljen meg, mint ahogy számos, ötletekből mostanra kifogyott pályatársa: az [Under The Westway](#) új, tavalyi dal, de bámulatosan bizsergetett élőben. Döccenéseire ellenére úgy kellett ez a koncert a Szigetnek és közönségének, mint egy darab kenyér - amiből remélhetőleg még fogunk repetázni valamikor a nem túl távoli jövőben.